

seda leiame Kalewi poea lugust, mis kuulus Dr. Kreuzwald osavalt meile kirrja pannud.

Sell ajal, ja enne ning pärast seda, kui Kalewid Gesti rahhwa kuningad olivad, oli Tallinna doomi mägi kuulsa Gestlaste kantsi pesapait, ning Kalewi poead ja nende kaardivägi elustasiwad seal sees ning kaitsejivad waenlaste vastu wahwaste wõideldes Gestimaad ja merd.

Kord olnud ühel niisugusel Kalewi poeal kaunis terane poeg; ta arwand isa-isade auu ja rikkust weel wäheseks ning seepärast pannud ta siis ühel pääwal salamahti putled mängima ja läind maailmast weel suuremat auu ja rikkust otsima. Aga les rikkaks tahawad saada, need langewad liusatusse ja löie sisse ja seda sündind ka meie edewonina Kalewi poega. Ta wa raul sattunud wa sarwilise küüsi ja iga laps teab jo, et maaldrid ta kõhnale kaunis labedad küüsed maaliwad; sest on ometi weel õnn, et n'ad aga ta kolme jala külge küüsed maaliwad, seeläbi wõib ometi itka wahest mõni terasem ta käppade wahelt kaapama panna.

Meie Kalewi poeal ep ole küll paha elu wa Jaagu juures olla olnud, siiski ta igatsend loogu südamest loeu tagasi. Tema hoolets olnud wanapoisi lõige kallim loom, üks õige pörikas, must härg sööta ja joota. Et ta aga, nagu kõik Gestlasted omas ammetis truud olud ja ei üfagi mus-

titut ep ole nälga närida lastnud, siis tõnutand ta noore mehe wastu tänulik olla ja luband teda targa nõuu ja osawa ettewõtmise läbi nii pea kui võimalik koeu wanemate juure wiia. Mõnda siindis ka.

Ühel sügisel õhtul soowis wa pergal ta peeruga tuld tuppa ja saatis noore mehe läsnaga rehetoast tuld tooma. Kui must härg rehal seda kuulis, et noormees rehetoas lobistas, siis kutsus ta ta enese juure, kästis oma panna sanga lahti teha, sest niisugusel pimedal wõl olla lõige omasem punuma panna. Ennem aga kui n'ad teele läksiwad kästis must härg noort meest wanapoisi õue pealt wiieft weeloigust wiis weel tilla, ta haopinust luendama lubu seest kuus kuitiwa männi oksa, ja seitse sammum ta seinast eemal, seitse sõredat liiwa tera enese kaasa wõtta. Kui se kõik toimetud sai, siis istus noor mees oma sõbra mustiku selga, muusutas mokaadega ja läks nagu muugi kuningas oma päälinna poole.

Wa delus ootas poisji pea tulega tulema, aga kui ta nägi, et se kaunis kane tuuris, siis läks ta ise kaapides rehet juure waatama. Aga ennä imet, ei poisji tibagi enam näha; ta silmas rehale ja waata — ei mustikut ka enam kuitte otjas olemas! —

Wana kure pani koe õlmad wöö alla ja läks